

«Έργον δι' Μοναχού, μηδέ το τυχόν
ὀνέκεσθαι καινοτομείσθαι το Εὐαγγέλιον».

Ὁ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἐκδοσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Α'

Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1994

Ἀρ. Φύλλου 9
(43)

Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΙΣΜΟΥ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐκυκλοφορήθη πρὸ μηνῶν ἡ ἀνωτέρω περισπούδαστος μελέτη τοῦ διαπρεποῦς θεολόγου Α. Δελήμπαση, ὡς ἀναφέραμεν καὶ εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος τοῦ περιοδικοῦ. Λόγω τῆς μεγάλης σπουδαιότητος καὶ ἐπικαιρότητος τοῦ ἔργου παραθέτομεν κατωτέρω πρὸς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας χαρακτηριστικὰς σελίδας, πού κατὰ τὴν παροιμίαν «ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα», πιστοποιοῦν τοῦ λόγου μας τὸ ἀληθές.

«Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κλίματος τοῦ διωγμοῦ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας (ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρεται εἰς τὸν διωγμὸν τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Διοδώρου) καὶ τῆς ἀντιχρίστου συνενώσεως τῶν αἰρετικῶν μετὰ προεκτάσεώς των πρὸς τὰς ψευδοθρησκείας, προωθήθη περαιτέρω ὑπὸ τῶν οἰκουμενιστῶν ἡ ἐν λόγῳ μονοφυσιτικὴ ψευδένεσις. Τὸ καὶ μονοφυσιτικὸν πλῆον Φανάριον, ἀκολουθοῦν τακτικὴν ταχυρρυθμοῦ οἰκουμενιστικῆς συσπειρώσεως, καὶ παρακάμψαν τὸ ἐμπόδιον τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων δι' ὁδοῦ ἀναιδοῦς ἀπιστίας καὶ ἀδιαντρήτου παρανομίας, ἐχώρησεν ἀκάθεκτον εἰς ὁλοκλήρωσιν τῆς πτώσεώς του εἰς τὸν Μονοφυσιτισμόν. Ἀπὸ 1-6/11/1993 συνεκάλεσε ἐν Σαμπεζῦ τῆς Γενεύης τὴν λεγομένην Ἐπιτροπὴν Διαλόγου μετὰ τῶν Μονοφυσιτῶν ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἐκεῖ ἀντιπροσώπου του Ἑλβετίας Δαμασκηνοῦ, ἥτις ἐξέδωκε προτάσεις περὶ τὴν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων, τὰ ὅποια θεωροῦνται ὑπὸ τῶν οἰκουμενιστῶν ὡς τὸ κύριον καὶ τελικὸν ἐμπόδιον τῆς μονοφυσιτικῆς των ψευδενώσεως.

Οὕτως, ὑπὸ τὸ φῶς, λέγουσιν οἱ τοιοῦτοι, τῶν προτέρων Κοινῶν Δηλώσεών των, «συμφωνοῦν ὅτι ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων καὶ τῶν καταδικῶν τοῦ παρελθόντος δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἐπὶ τῇ θάσει τῆς ὑπ' αὐτῶν κοινῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ γεγονότος, ὅτι αἱ Σύνοδοι καὶ οἱ Πατέρες, οἱ ὅποιοι ἀνεθεματίσθησαν ἢ κατεδικάσθησαν κατὰ τὸ παρελθόν, εἶναι ὀρθόδοξοι ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτῶν»!! (Ἐπίσκεψις, 30.11.93). Ἡ συμφωνία αὕτη συνιστᾷ κυρίως τὴν αἵρεσιν τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, καθ' ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν ἐπίμονον θέσιν τούτου, ὅτι οἱ Μονοφυσιταί, ὅχι μόνον «δὲν εἶναι αἰρετικοί», ἀλλ' οὗτοι εἶναι καὶ ὀρθόδοξοι ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτῶν», ἥτοι τῇ μονοφυσιτικῇ! Τοῦτέστιν, ἡ αἵρεσις τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ εἶναι διήθεν Ὁρθοδοξία καὶ οἱ ἀμετανόητοι Μονοφυσιταί, παρόντος καὶ παρελθόντος, ὀρθόδοξοι! Οὕτως, καὶ οἱ μονοφυσιταὶ πλέον τοῦ Φαναρίου ἀρνοῦν

ται τὴν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ὀρθόδοξον διδασκαλίαν, ὅτι οἱ Μονοφυσιταὶ δὲν εἶναι ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ αἰρετικοί, κατακεκριμένοι καὶ ἀναθεματισμένοι ἀμετακλήτως, μάλιστα οἱ ἀποθανόντες ἀμετανόητοι ἐν τῇ αἰρέσει των, καὶ ὁμολογοῦσιν τοιοῦτοτρόπως Μονοφυσιτισμόν!

» Λέγουσι, πάλιν, οἱ ὑπὸ τὰ ἀναθέματα τῆς Ἐκκλησίας κείμενοι πλέον νεομονοφυσιταὶ τοῦ Φαναρίου: «Ὑπὸ τὸ φῶς», ὅχι τῶν θεοφόρων Πατέρων καὶ τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλὰ «τῶν τεσσάρων ἀνεπισήμων Συναντήσεών των (1964, 1967, 1970, 1971) καὶ τῶν ἀκολουθησασῶν τριῶν ἐπισήμων Συνελεύσεών των (1985, 1989, 1990) κατενόηθη ὅτι ἀμφότεραι αἱ οἰκογένειαι (Μονοφυσιτῶν καὶ Ὁρθόδοξων) ἐτήρησαν πιστῶς τὴν αὐθεντικὴν ὀρθόδοξον χριστολογικὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν ἀδιάκοπον συνέχειαν τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως, καίτοι ἐχρησιμοποίησαν χριστολογικοὺς ὅρους κατὰ διαφόρους τρόπους»! (Ἐπίσκεψις, 30.11.93).

Ἀπροκαλύπτως λοιπὸν οὗτοι ἀγνοοῦσι καὶ ἀθετοῦσι τὰς Ἀγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ τοὺς Ἀγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα τὰς ἑαυτῶν «συνελεύσεις» στήσωσιν ὑπεράνω τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων(!) καὶ ἐπιβάλωσιν, αἱ ὅποια ἀντίκεινται πρὸς τοὺς Ἀγίους, λέγουσαι τὰ ἀντίθετα πρὸς τὰς ἀληθείας ἐκείνων ψεῦδη!...

Λέγουσι, πάλιν, οἱ νεομονοφυσιταὶ τοῦ Φαναρίου καὶ οἱ ἐπόμενοι τούτοις, ὅτι «ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων δέον ὅπως γίνῃ ὁμοφώνως καὶ συγχρόνως ὑπὸ τῶν Προκαθημένων ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν δύο μερῶν διὰ τῆς ὑπογραφῆς ἐιδικῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ διακηρύσσεται ὑφ' ἑκατέρας πλευρᾶς, ὅτι ἡ ἐτέρα εἶναι κατὰ πάντα ὀρθόδοξος»! (Ἐπίσκεψις, αὐτ.). Πῶς ὁμως, θὰ εἶναι διὰ τῆς γυμνῆς ἀποδείξεως διακηρύξεως ταύτης κατὰ πάντα ὀρθόδοξος ἡ μονοφυσιτικὴ «πλευρά», ἥγουν ὁ Μονοφυσιτισμός, ἐφ' ὅσον ἀποδεδειγμένως δὲν εἶναι; Καὶ πῶς ὁ Μονοφυσιτισμός θὰ μετατραπῇ εἰς Ὁρθοδοξίαν, δι' ὁμοφώνου καὶ συγχρόνου «ὑπογραφῆς ἐιδικῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως» ὑπὸ τῶν σημερινῶν Προκαθημένων ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν, ἥτοι ἐν στιγμῇ χρόνου, ὅτε οὗτος ἀποδεικνύεται καὶ κηρύσσεται καὶ κατακρίνεται καὶ ἀναθεματίζεται μετὰ τῶν ὁπαδῶν του ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς μεγάλη αἵρεσις ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ἀντιλεγόντων εἰς ταῦτα, ἀναποδείκτως καὶ κακοπίστως, μόνων τῶν ἀμετανοήτων Μονοφυσιτῶν, παλαιότερων

νηκε εμπρός μου τὸ Καθολικό. "Ίδιο καθὼς ἦταν. "Ίδιες διαστάσεις. Ἐξεπλάγην μὲ τὴν θαυματουργική αὐτὴ ὀπτασία — πὼς χωροῦσε στὸ μικρὸ κελλάκι μου; Ἀλλὰ μιὰ ἐσωτερικὴ φωνὴ μοῦ εἶπε: «ὅλα εἶναι δυνατόν γιὰ τὸν Θεόν. Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον γι' αὐτόν». «Λοιπὸν σκέφθηκα, πρέπει νὰ πηγαίνω στὸ Καθολικό καὶ νὰ λειτουργοῦμαι μὲ τὸ νέο». Καὶ καθὼς ἔκανα αὐτὴ τὴ σκέψη, ἔπεσε ἀπὸ ψηλὰ μιὰ κυανὴ κουρτίνα, στὸ κέντρο τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ἕνας σταυρός. Τὸ Καθολικό δὲν ἦταν πλέον ὁρατό, καὶ ἡ ἐσωτερικὴ φωνὴ μοῦ εἶπε: «Πήγαινε μὲ τὸ παλαιὸ καὶ μείνε σ' αὐτό». Καὶ ἄκουσα τὴν φωνὴ μιᾶς γυναίκας ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν γωνία ψηλά. «Ἐάν θέλεις νὰ σωθῆς, κράτα τὶς Παραδόσεις τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων». Τὸ ἴδιο πρᾶγμα ἐπαναλήφθηκε γιὰ δευτέρη φορὰ καὶ τὴν τρίτη φορὰ εἶπε: «Ἐάν θέλῃς νὰ σωθῆς κράτα τὶς Παραδόσεις τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ ὄχι αὐτῶν τῶν σοφῶν ἀνθρώπων». Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ θαῦμα τὰ πάντα ἐξηφανίσθησαν καὶ ἔμεινα μόνος στὸ κελλί μου. Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ πανηγυρίζῃ ποὺ ὁ Κύριός μου εἶχε δεῖξει τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας ὕστερα ἀπὸ τὶς προσευχάς μου στὴν Θεομήτορα» (σ. 61/2).

Σ η μ ε ι ω σ ι ς: Τὸ ἀνωτέρω ἔργον, κατόπιν εὐγενοῦς ἀδείας τοῦ συγγραφέως, ἔχει ἤδη μεταφρασθῇ στὰ ἑλληνικά, ἀλλὰ ἐλλείπει χρημάτων παρμένει ἀνέκδοτον. Ὅποιος δύναται νὰ βοηθήσῃ διὰ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ θὰ ἐπιτελέσῃ ἱερὸν ἔργον.

Ἡ ἐπιδράβευσις ἐνὸς σχίσματος... (Ἀθανάσιος Δ' ἡρὸς Ἀνδρέαν)

Ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα, Χαίρε ἐν Κυρίῳ πάντοτε.

Ἡ νέα σου ἐπιστολὴ μὲ τὰ πολλὰ ἐρωτηματικά της γιὰ τὶς ἐξελίξεις στὸ σῶμα τῶν «Ἐνισταμένων» δὲν μὲ θρῆκε ἀνέτοιμον. Εἶμαι συνδρομητὴς στὸ περιοδικὸ «Ὁρθόδοξος ζωὴ» τῆς Ρ. Διασποράς καὶ διάβασα πρὸ ἡμερῶν τὸ ἄρθρον: «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ παλαιοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἑλλάδος», ὅπου στὸ τέλος τοῦ ἐπισυνάπτεται ἀπόσπασμα τῶν Πρακτικῶν τῆς Ρ. Συνόδου μὲ ἡμερομηνία 28 Ἰουνίου 1994. Εἰς αὐτὸ περιέχεται ἡ ἀπόφασις τῆς Συνόδου νὰ δεχθῇ εἰς κοινωνίαν τὸν Μητροπολίτην Κυπριανὸν καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Φώτιον τῆς Βουλγαρίας. (σ. 49/50).

Πρὶν προχωρήσω εἰς τὴν κριτικὴν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ ἐκφράσω τὴν θλίψιν μου διὰ τὴν προχειρότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἐχειρίσθησαν τὸ σοβαρὸν αὐτὸ θέμα οἱ Ρῶσοι. Ἀντὶ νὰ ἐρωτήσουν προηγουμένως τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον καὶ τὴν Σύνοδόν του περὶ τοῦ ἀνδρὸς καὶ διατὶ καθηρέθη, ἀνέθεσαν τὴν ἐξέτασιν τοῦ θέματος σὲ τριμελὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ Ρώσων, οἱ ὅποιοι, ὡς εἶναι φυσικόν, ἀγνοοῦν τὰ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Καὶ ἐνῶ ἀπὸ τὸ 1979 ἔχουν συνοδικῶς ἀποφανθῇ ὅτι δὲν θὰ κοινωνήσουν μὲ τὶς παρατάξεις τῶν Γ.Ο.Χ., ἐὰν προηγουμένως δὲν ἐνωθοῦν, ἰδοὺ ὅτι σήμερα πράττουν τὸ ἀντίθετον! Ἐγγραψαν τότε (1979), καταλήγοντας στὴν Συνοδική τους ἀπόφασιν: «Ὅπως καὶ ἂν ἔχουν τὰ πράγματα, ἡ ἡμετέρα Σύνοδος, μὴ διαθέτουσα τὴν ἐξουσίαν ὅπως ἐπιλύῃ προβλήματα προκύπτοντα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν ἐν Ἑλλά-

δι, θὰ συνεχίσῃ νὰ παρακολουθεῖ μετὰ προσοχῆς τὰς ἐκεῖ ἐξελίξεις, προσφέροντα τὰς δεήσεις αὐτῆς, ὅπως ὁ Κύριος βοηθήσῃ τοὺς Ἑλληνας ἀδελφοὺς ἡμῶν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Κανονικῆς τάξεως εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιτρέψῃ **ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΟΜΑΛΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ**» (σ. 4 τῆς ἑλλ. μεταφράσεως).

Πρέπει δὲ νὰ προσθέσω, ὅτι τὰ περὶ τῆς ἱστορίας τῶν ἐπισκοπικῶν σχισμάτων ἐν Ἑλλάδι τὰ ἐπληροφορήθη ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ σχετικὴν μελέτην τοῦ ἐπισκόπου Χρυσόστομου τῆς Καλλιφορνίας, ὁ ὁποῖος ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Κυπριανοῦ! Διατὶ ἀδιαφόρησαν νὰ διαβάσουν τὴν ἀσυγκρίτως πληρεστέραν, σοβαράν, καὶ ἀμερόληπτον μελέτην τοῦ κ. V. MOSS «Ὁ ἱερὸς ἀγὼν τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος»; Εἰς αὐτὴν θὰ διάβαζαν καὶ τὰ ἐξῆς:

«Πάντως αὐτὸς (ὁ Ἀρχιεπ. Χρυσόστομος) καὶ ἡ Σύνοδος του ἔκαναν ἀρχὴ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1986 καθαιρώντας τὸν Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανόν, ποὺ γιὰ κάμποσα χρόνια ὑπῆρξε ἀγκάθι στὴν σάρκα τῶν Φλωρινικῶν Ἐπισκόπων... Ἀλλὰ ὁ Κυπριανός, ὅπως καὶ ὁ Αὐξέντιος, ἀγνόησε τὶς ἀποφάσεις τῆς Φλωρινικῆς Συνόδου καὶ συνεχίζει νὰ κτίζει τὴν δική του «Ἐκκλησίαν», μακριὰ καὶ σὲ ἀντίθεση πρὸς ὅλους τοὺς Ἑλληνας παλαιοημερολογίτας, θεωρώντας ἑαυτὸν ὡς τὸν πρῶτον καὶ μόνον Ἱεράρχην στὴν Ἑλλάδα, ποὺ ἔχει ὀρθὴ ὁμολογία πίστεως» (σ. 164).

Εἶναι ἡ δευτέρα φορὰ ποὺ ἡ Ρ. Σύνοδος ἀπρόσκλητα ἀναμειγνύεται εἰς τὰ ἐσωτερικά τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Ἡ πρώτη ἔγινε τὸ 1971 μὲ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν Ματθαϊκῶν, μὲ τὰ γνωστὰ θλιβερά ἐπακόλουθα, ποὺ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἔχουν γίνῃ μάθημα...

* * *

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ 1994 ἀναφέρει ὡς δικαιολογητικὸν συνάψεως κοινωνίας μετὰ τοῦ Κυπριανοῦ, τὸ ὅτι ἔχουν ἀμφότεραι αἱ Σύνοδοι «τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐκκλησιολογικὸν πιστεύω».

Καὶ ὁμως! Ἐνῶ ὁ Κυπριανὸς πιστεύει καὶ συνεχῶς, εὐκαίρως - ἀκαίρως τονίζει τὴν ὑπαρξίν Χάριτος εἰς τὸ Νέον, ἡ Ρ. Διασπορὰ ἤδη ἀπὸ τὸ 1974 εἶχε δηλώσει τὴν ἀντίθεσίν της σὲ μιὰ τέτοια διακήρυξη. Ἰδοὺ τὰ λόγια της: «Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐρώτησιν τὴν ἀναφερομένην εἰς τὴν παρουσίαν τῆς Χάριτος ἐν τῷ μέσῳ τῶν Νεοημερολογιτῶν, ἡ Ὁρθόδοξος Ὑπερόριος Ρωσικὴ Ἐκκλησία δὲν θεωρεῖ οὔτε ἑαυτὴν οὔτε ἄλλην τινὰ τὸ πικρὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἔχουσα αὐθεντίαν τοῦ νὰ καταλήξῃ εἰς μίαν τελικὴν ἀπόφασιν, μέχρις ὅτου μία τελικὴ καὶ αὐθεντικὴ ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου λάθῃ χώραν ὑπὸ ἀρμοδίως συγκεκροτημένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, μὲ τὴν ἀπαραίτητον συμμετοχὴν τῆς ἐλευθέρας Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας».

Συνεπῶς οὔτε στὸ σημεῖον αὐτὸ ἔχουν οἱ ἐνιστάμενοι τοῦ κ. Κυπριανοῦ τὸ αὐτὸ πιστεύω μὲ τὴν Ρ. Σύνοδον!

Τὸ σοβαρώτερον ὁμως εἶναι ὅτι δὲν ἀντελήφθησαν οἱ Ρῶσοι πὼς ἔγινε ἐπίσκοπος καὶ ἐν συνεχείᾳ Πρόεδρος Συνόδου ὁ κ. Κυπριανός. Ἠγνόησαν τὴν σοβαρότητα τοῦ σχίσματος τοῦ 1979 καὶ ἐν συνε-

χείρα του 1984, περί των οποίων σου έχω γράψει έκτενώς στις δύο προηγούμενες επιστολές μου.

Θά ήθελα έδώ νά σου προσθέσω καί τὸ ἐξῆς σοβαρώτατον.

Ἐνῶ τὸ σφόδρα ἀδικαιολόγητον σχίσμα τοῦ 1984 τὸ ἐστήριξε καὶ αὐτός, ὡς τὸ πρῶτον, σὲ καθαρὰ λόγους ἐκκλησιολογικοὺς — ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν ὁμολογοῦσαν οἱ συνάδελφοί του τὴν ὑπαρξιν Χάριτος στὸ Νέον—, ἔρχεται μετ' ὀλίγον νά ἀναιρέσῃ ὁ ἴδιος τὸ πιστεῦν τοῦ αὐτοῦ καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὅλη ἡ φιλολογία περὶ ἐκκλησιολογικῆς διαφορᾶς τοῦ ἡτο μίᾳ καθαρὰ ὑποκρισίας καὶ θέατρον! Διατί τὸ γράφω αὐτό; Διότι ἐλθὼν εἰς πλήρη κοινωνίαν μετὰ τῶν Ρουμάνων παλαιοημερολογιτῶν οὐδόλως συνεκινήθη ἢ ἐρεύνησε γιὰ τί αὐτοὶ πιστεύουν τὴν ἀπώλειαν τῆς Χάριτος ἀπὸ τὸ Νέον! Ἀποδείξεις τῶν λεγομένων μου, τὸ γεγονός τῆς ἀναμυρώσεως παντὸς προσερχομένου ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν νεοημερολογιτῶν εἰς αὐτούς!

Ἀντιλαμβάνεσαι τώρα, ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα, σὲ τί τρομερὲς ἀντιφάσεις καὶ ὑποκρισίας κινεῖται καὶ δρᾷ ὁ ἐπίσκοπος Φυλῆς... Διότι ὅπως θὰ ἀντελήφθῃς, δὲν συμφωνεῖ ἐκκλησιολογικῶς οὔτε μὲ τὴν Ρ. Διασποράν, οὔτε μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ρουμανίας, παρὰ μόνον μὲ τὸν ἑαυτὸν του!...

Συνοφίζων σου ὑπενθυμίζω τὰ ἐξῆς: Ὅτι διὰ τοῦ Καλλιστινοῦ σχίσματος τοῦ 1979 ἐπέτυχε τὴν μιτροφορίαν, συγχρόνως ὅμως καὶ τὴν καθάρισίν του. Διὰ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ σχίσματος τὸ 1984 ἐπέτυχε τὴν ἀνεξαρτοποιήσιν του καὶ τὴν προεδρίαν, ἀλλὰ καὶ νέαν καθάρισιν. Διὰ δὲ τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Νο 1 τῆς 5.4.1985 ἀπεκάλυψε ὅλον τὸ εἰδεχθὲς καὶ σκοτεινὸν σχέδιον αὐτοῦ καὶ τῶν συνεργατῶν του, τὴν διάλυσιν δηλαδὴ πάσης Συνοδικῆς ἀρχῆς τοῦ παλαιοῦ Ἡμερολογίου, ἀφοῦ εἶχε ἤδη ἀντετελεῖ ὁ ἐκθινὸς ἐκ Φυλῆς ἀστήρ, ὁ ὁποῖος «μὲ ἀναπεπταμένην τὴν σημαίαν» κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν συναδέλφων του, τῶν «ναυαγησάντων περὶ τὴν πίστιν καὶ δικαιοσύνην», «θὰ πράξῃ πᾶν ὅ,τι ἡ ἀρχιερατικὴ του συνειδησις τοῦ ἐπιβάλλει»!

Γιατί σου ἰονίζω τὰ ἀνωτέρω; Διότι ἀρχὰς τοῦ 1994 σὲ τηλεοπτικὴ ἐκπομπὴ τοῦ σταθμοῦ ΤΗΛΕ-ΤΩΡΑ καὶ σὲ ἐρώτησιν τοῦ δημοσιογράφου, ἂν ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι παλαιοημερολογίται ἐν Ἑλλάδι, πλὴν τῆς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἀπήντησε ὁ συνώνυμος ὑποτακτικὸς του: «Ὑπάρχουν μερικὲς ὁμάδες ποὺ πιστεύουν ὅτι μόνον αὐτὲς θὰ σωθοῦν»! Καὶ δὲν ἐντρέπονται νά κυκλοφοροῦν σὲ κασσέττες ἀνά τὴν Ἑλλάδα τὰ ἀνωτέρω κατορθώματά των...

Ἰδοὺ φιλτατε, ὁ τελικὸς σκοπὸς τῶν σχισμάτων του ἡ ἀνάληψις τῆς ἀρχηγίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος! Καὶ τὸ πρᾶγμα ἀκούγεται κάπως φυσικόν, ἀφοῦ οἱ πάντες ἐναυάγησαν περὶ τὴν πί-

στιν», καταντήσαντες ἀπλὲς ὁμάδες, ἐνῶ αὐτὸς προΐσταται ὁλοκλήρου Συνόδου Ἐνισταμένων.

Ἀλήθεια ὅμως, περὶ ποιᾶς Συνόδου δημαγωγεῖ ὅτι προΐσταται; Πρόκειται στὴν πραγματικότητά περὶ μιᾶς **Θ Ἡ Θ Ε Ν Σ υ ν ὁ δ ο υ**, ἀφοῦ Πρόεδρος εἶναι ὁ ἴδιος καὶ μέλη τῆς δύο βοηθοὶ ἐπίσκοποι ὑποτακτικοί του! Ἡ πραγματικὴ Σύνοδος πρέπει νά ἔχῃ ὡς μέλη Ἐπισκόπους μὲ πλήρη δικαιώματα, οἱ ὁποῖοι θὰ ποιμαίνουν ἐπισκοπὰς καὶ δὲν θὰ εἶναι τιτουλάριοι. Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τοὺς 3 - 4 ἐπισκόπους τοῦ Ἐξωτερικοῦ, αὐτοὺς τοὺς χρησιμοποιεῖ ὅταν θέλῃ νά πληθύνουν αἱ ὑπογραφαὶ ποὺ θὰ ἐπικροτοῦν τὴν μοναδικὴν γνώμην καὶ ἀπόφασίν του. Οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος ἔχει χειροτονήσει ἐπίσκοπον τὰ πάντα κυβερνᾷ ὁ ἴδιος ὅς σουπερ Ἐπίσκοπος τῆς Ἐπικράτειας, μὲ ἀποτέλεσμα νά κἀνῃ καὶ τὸν πάπα νά ζηλεύῃ...

Συνεπῶς ἡ Σύνοδος Ἐνισταμένων δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρὰ... ὁ «Μητροπολίτης» Κυπριανός, ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει καὶ διατάσσει!.. Θλιβερὰ ἱστορία ποὺ ὑπενθυμίζει τὴν τακτικὴν Τόμπρου. Πρόκειται γιὰ μιὰ ὑπερτροφικὴ φιλοδοξία ποὺ διατηρεῖται καὶ αὐξάνει ἀπὸ τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὸ ψεῦδος, τὴν ιεροκατηγορίαν καὶ τὴν πλαστογραφίαν τῆς ἀληθείας.

Αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν, ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα, καὶ εὐχου διὰ νά ἀνανήψουν καὶ ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν, διότι χωρὶς νά τὸ ἀντιλαμβάνωνται, μάχονται τίς θυσίες καὶ τὰ παλαιίσματα τῶν ἀγνῶν ψυχῶν, ποὺ μᾶς παρέδωκαν τὴν ἱερὰν σκυτάλην τοῦ τόσο προδομένου ἱ. ἀγῶνος.

Μετὰ τῆς ἐν. Κυρίῳ ἀγάπης καὶ εὐχῶν
Ἱερομ. Θεοδώρητος

Ἀπαραίτητον καὶ ἐπεῖγον

Πρὶν μερικὰ χρόνια ἀπὸ τις ἴδιες στήλες εἶχαμε παρακαλέσει τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητάς μας νά ἐνισχύσουν τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Ἰδρύματος «Παναγία ἡ Θεοτόκος», ποὺ εὐρίσκεται λίγα λεπτὰ ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια! Εἶναι τετραόροφο κτίριο ποὺ θὰ στεγάσῃ ἱ. Ναόν, αἶθουσα διαλέξεων, δωμάτια φιλοξενίας, βιβλιοπωλεῖον, γραφεῖα κ.λ.π. Ὅποιος δύναται νά βοηθήσῃ, μὴν ἀμελήσῃ πρόκειται γιὰ ἔργον ἱερὸν ποὺ τὸ ἔχει ἀνάγκη πολὺ ὁ ἱερὸς ἀγών. Πρέπει ὅλοι νά συμβάλωμεν διὰ τὴν ταχεῖαν ἀποπεράτωσίν του. Ἐνα τέτοιο Ἰδρυμα γνησίῳ ὀρθοδόξῳ ἀρχόν, σημαίνει ν ἡ σ ὶ δ α σ ω τ ῆ ρ ῖ α ς ἐν μέσῳ τῆς ἀλμυρᾶς θαλάσσης τῶν ἡμερῶν μας. Τὴν ἐνίσχυσίν σας ἀποστελᾶτε εἰς: Κύριον Διονύσιον Μαρῖνον, Κανάρη 21, 151 26 ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΝ. Σημειώσατε εὐκρινῶς τὴν διεύθυνσίν σας πρὸς παραλαβὴν σχετικῆς ἀποδείξεως. Τηλέφ. Συλλόγου: 52.49.974 - Κολοκυνθοῦς 8, 104 36 - Ἀθήνα.

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Θεοδώρητος, Ἀγιορείτης

Διεύθυνσις: Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ — Τ.Θ. 27. 844 00 — ΠΑΡΟΣ

Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίνθης 7, 105 53 - Ἀθήνα — Τηλέφ. 3216.295 — Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 25